

ОРИСНИЧЕСКИ ЗНАЦИ

Разбити са орисническите знаци
над полярните ми меридиани...
И баща ми Бог, уязвим в своята знатност,
не успява да ги разчете от старост!

Сред вълните на живота дрипав нахлуват
смъртотления - езици огнена лава на човешки войни!
Лодките прекатурват, всяка своя лодкар...

Океанът на живота брегове няма.
Киска се разгневно повелителка Луна...
О, тя пророчицата, трезва, настръхнала,
знаците разчита. Войнствена срещу
божите му опрощения - бранеща мира...

Отдавна изтрети са книгите първи
с езика на Всемира в знак на протест...
Лунността ѝ никой няма да наказва.
Никой няма да подлага на тест.
Запаметила паролата на безсмъртието ми
земно в скривалището на луностранната си ос...
Дори първият Ослепител свежда глава горда.
Оценява целомъдрения жертвен жест...
Примирен, приема да му подсказва
в небитието мига на последния изгрев и залез,
постелите, котите на новит му склон...

Обладан от любовта лунна пропада
към орбитата ми с жаравата си огън.
Запалва с погледа си слънчев лодка
след лодка... Същински канибал - Лумват,
по тялото ми горят! Обсебен Бог, роб на Луната!
Но, тя ще роди дете - Луна - искра на мен подобна, с име
Земя! Ще започне всичко отначало! Ще се прероди света!
А плътта ми, отлъчена, ще погълне лунния мираж...

Нищо няма да повери тя! Нищо!
Нито ориснически знаци за човешката памет.
Нито напътствията, нито стрелките,
нито на безсмъртието елексира скрит...
Едва тогава, величието на Лунността ѝ
доволно ще затръби, ще екне!
И от сърцето ѝ ще блесне новото известие -
безсмъртни ориснически знаци!
За новия човек! Новата земя!